Štvanice - Marien

Jak stádo prasat divých žene se bezpochyby
Rypáky vnořené do páchnoucí hlíny
Cítím, jak mi to voní, cítím se jako oni
Cítím se nečlověkem, nejsem jak jiní

Ničím, co bylo krásné, lámu se při tom v pase
Když trhám na cucky plátno své slávy
Růžově malovaný a slámou podestlaný
Je hltem posledním v poslední láhvi
Řekli, že mojí vinou, kterou mi neprominou
Jejich svět v bolestech skonal
Nikdo se nezajímal o to, co já bych si přál
A teď jsem na odstřel jak prašivá škodná

V noci mi bývá zima, trochu si připomínám
Nahého kentaura a je mi to trapné
Zatím mi srdce bije, tlukot však přehlušuje hlína
Co dopadá na víko mé rakve
A sbory ostrých střelců, co číhaj u krmelců
Zatím jenom váhavě mlčí
Aby svou radost měli, půjdu a budu čelit
Kovu co najde cíl a pod kůží syčí

Pažbu máš upocenou, no dobrá, k čertu se mnou
Jsem přece škůdce a dost mě to baví
Dneska tě opustil pech a nežli zadržíš dech
Podívej, jak se k tvým mířidlům stavím
Člověk má držet hubu, když letí přes palubu
Možná uslyší, jak velryba sténá
A má se těšit dolů, ve jménu protokolu
Možná je na dně, ale dno je zem pevná

Nemáš dost, pořád chceš víc, jsi z rodu čarodějnic
Mistrně maskuješ vznešený původ
Výkřiky do tmy plynou "on odešel za jinou"
Žaluješ všude, ale neřekneš důvod
Ta bitva nebyla fér, já dávno zahodil kvér
Do žita, patrony do pšenice
Už nikdy nebude mír, uštknutí je suvenýr,
Který si odnáším z téhle štvanice